

zmuchlané bezbarvé punčocháče. Zavřel jsem a zamkl. Potom jsem vešel do pokoje. Nikola ležela v posteli. Na zádech. Ruce měla pod hlavou, nohy natažené, levý kotník přes pravý. Opálená byla po celém těle, žádné bílé šmouhy po plavkách; kontrast s její kůží vytvářela jen pootevřená bílá kabelka, která se jí opírala o levý bok, určitě plná hygienicky balených prezervativů. Dívčin klín měl tvar rovnoramenného trojúhelníka, černé chloupky úhledně zastřižené jako živý plot.

Musím říct, že mi v tu chvíli přišla krásná, a proto mi nešlo na rozum, že na ni vůbec nemám chuť. Zpanikařil jsem. Zase jsem z pokoje vycouval a hodil jí z předsíně oblečení. Pak jsem se zavřel v kuchyni. Odešla bez rozloučení. Dopil jsem vodku, bylo jí půl lahve. Pak mi bylo strašně zle, ale pořád příjemněji než při pohledu na krásnou nahou holku, která mě vůbec nevzrušuje. Za pár dní Notax svou kancelář uzavřel a prokurátor na něj uvalil žalobu pro krácení daně. Ve frontě na oběd jsem Nikolu už nepotkal. Ulevilo se mi.

Podruhé to bylo na podzim téhož roku. U každého stolu v kantýně seděl aspoň jeden člověk, našel jsem si poslední volný. Z hlubokého talíře jsem nabíral slepičí polívku a v mělkém okukoval slepici na paprice. Ženský hlas se zeptal, jestli je u mě volné místo. Kývl jsem. Sedla si šikmo naproti mně, její široký zadek si na umakartovém sedátku chvíli hledal optimální polohu. Tmavoblond vlasy jí sahaly po ramena. Na tácu měla jen mělký talíř a na něm dva bavorské vdolky polité smetanou. Ještě nedosedla, a už jeden popadla do baculatých prstů a cpala si ho do pusy. Jak rychle žvýkala, pod volnou saténovou

košilí se jí natřásala prsa. Hned pod nimi, v místě, kam neviděla, se jí rozepnul knoflíček. Ve stínu škvírky se vzdouval záhyb bílé kůže. Odvrátil jsem zrak.

Mlčky jsem dojedl oběd a zapil ho pivem. Nechutnalo mi, a tak jsem ho půlku nechal. Řekl jsem „na shledanou“ a začal se zvedat. Ona už taky dojedla. Poprosila mě, jestli bych jí to pivo nenechal, když už ho nechci – má po tom sladkém strašnou žízeň. Nabídl jsem se, že jí dojdu pro sklenici, ale nechtěla. Natáhla se pro plechovku a namočila si rukáv do zbytku smetany. Chtěla, abych na ni počkal, než si to na toaletě umyje. Počkal jsem. Když vyšla ven, měla rukáv mokrý od lokte po zápěstí, ale knoflíček na prsou už byl zapnutý. Představila se mi: Adéla, účetní v poradenské firmě Chunnel, druhé podlaží. V pět deset jsme se sešli před vchodem. Měla na sobě fialkový kabátek do deště, patrně drahý, ale ta barva se k ní nehodila. Chtěla jet do centra na americký film, něco zamilovaného, sama na to nepůjde ani za nic. Řekl jsem, že mě filmy nudí. Zatvářila se sklesle. A co mě baví? Pokrčil jsem rameny – to kdybych věděl. Navrhl jsem, že ji doprovodím domů. Zavrtěla hlavou: dojíždí vlastním autem z jedné vesnice asi třicet kilometrů na východ od hlavního města, koupila si v paneláčku na návsi malý byt. Poznamenal jsem, že já to mám proti ní sice jen kousek, ale stejným směrem. Řekla, že mě hodí domů.

Měla ojetý volkswagen. Uvnitř to páchlo naftou a venkovem. Nebo se mi to zdálo? Když parkovala před mým domem, narazila do obrubníku. Měl jsem už rozepnutý pás, a tak jsem se klepl do hlavy o sklo. Omluvila se a poprosila mě, jestli by se u mě nemohla napít, má

pořád strašnou žízeň. Pozval jsem ji nahoru. Kabátek nechala v autě. Snad se chce fakt jenom napít, přemítal jsem. Ale semišovou kabelku si vzala s sebou. Měla v ní stočený tlustý časopis tištěný na lesklém papíře. Vypadal jako obušek. Některá písmena na obálce jsem přečetl: *CO...OLITAN...* Comsomolitan? *Ku...du p...sa!* Kupředu prsa? A taky byl vidět koušek poutače: *...ud' ...vka ...denadvacát' ...olet!' ...bal si ho sama!* Sbal sama chlapa? Ubal si jointa?

Nahoře jsem napustil skleničku jí i sobě. Nemáš do toho nějakou šťávu? zeptala se. Mám, odvětil jsem. Grepovou? Pomerančovou. Pak použila starý trik. Anebo byla mokrá sklenice. Upustila ji a polila se. A jejda, jsem celá ulepená. Tvářila se jako malá nezbeda. Co jsem měl na to říct? V koupelně si to můžeš přemáchnout. Odešla do koupelny a pustila vodu. Bylo to jasné: než napočítám do tří, bude zpátky: nahá, tlustá, nudná. Tiše jsem otevřel dveře a vklouzl za ní. Šlo mi o to, aby se nesvlékla moc, když už k tomu musí dojít. Voda v umyvadle šuměla, Adéla ji cedila košilí. Nad něčím vrtěla hlavou. Se svlékáním kupodivu nepospíchala, podprsenka byla stále na svém místě a kalhoty byly jenom rozepnuté, aby předkloněné Adéle nemačkaly břicho. Pak zvedla oči k zrcadlu, tam se naše pohledy potkaly. Po tvářích se jí táhly černé stružky. Brečela. A mně to došlo: postel jí zatím vůbec nepřišla na mysl, chtěla jít přece do kina, a až potom, možná, někdy. Jenže je nešika a zkazila to. Půjčil jsem jí vysoušeč vlasů a počkal čtvrt hodiny. Pak vyšla z koupelny. Košili měla na sobě, přestože byla pořád vlhká. Podala mi vysoušeč, byl cítit spáleninou. Zkrat, řekla. Koupím ti novejš. Ať tě to ani nenapadne. Moc mě těšilo. Uvidíme se v práci. Z okna jsem

se díval, jak se volkswagen odlepil od obrubníku a pomalu odjel. Z výfuku se černě čoudivo. Pak jsem ji potkával v kantýně často, dokonce jsem se na ni usmál. Ale nikdy jsem si k ní nesesdl, a ona ke mně už taky ne.

Do třetice všeho zlého: leden, pár dní po Novém roce. Okna byla zamlžená, v kantýně nával. Pitval jsem králíka na smetaně, když si k mému stolu, obsazenému až na to jediné místo proti mně, přisedla upravená, nenápadně nalíčená žena. Hezká: světlehnědé vlasy na mikádo, jemné rysy ve vlídné tvářičce, pěkné ruce s pěstěnými nehty. Na prsteníku snubní prstýnek. Odhadoval jsem, že může být tak o dva roky starší než já. K jídlu si vybrala totéž. Zpočátku si hleděla králíka, mě vůbec nebrala na vědomí. Nebo se tak aspoň tvářila. Zakrojil jsem do masa, ale postavilo se noži na odpor. Seřízl jsem kousek z kosti, ale sousto se jí houževnatě drželo. Nadzvedl jsem ten nedokrojek a strnul. Zpod načervenalého masa se do omáčky vyřinula krev. Nemohla si toho nevšimnout. Odsunul jsem táč, ona odsunula svůj a oba do sebe tůkly. Zasmála se tomu. Nabídl jsem se, že půjdu vrátit obě porce, vyměním je za něco jiného. Poděkovala, zavrtěla hlavou. Už nemá hlad. Oba tácy jsem odnesl k odkládacímu pásu. Když jsem se vrátil a chtěl se rozloučit, řekla, že mě zná – měla v sedmém patře kamarádku, ale ta firma se dostala do maléru. Nikola? Zním, zazubil jsem se donchuánsky, ale do smíchu mi nebylo. Ona teď ztišila hlas: mám asi nějaký problém, říkala Nikola. Dva osakovaní chlápci vedle nás okamžitě našpicovali uši. Jestli jsem pro, pokračovala, pomůže mi. Představila se jako Petra. Nechtěl jsem ji

odbyt před těmi dvěma, a tak jsem ji pozval na kafe. Vyšli jsme z mrakodrapu, bylo jen něco nad nulou a my jsme kabáty nechali v budově. Přes ulici byl denní bar. Objednal jsem dvakrát presso a ona dvakrát metaxu, ani se mě nezeptala. Ale neodmítl jsem.

Petra o mně věděla dost. Překvapoval mě její zájem, nebo spíš zvědavost, a taky chuť domýšlet si – a vymýšlet – chybějící údaje. Řekla, že jsem nápadně pasivní a že si asi málo věřím. Jsou na to prý kursy. „Nedostatečný příklad otce, nejistota v chování k ženám, přetrvávající adolescentní ostýchavost a patologický eskapismus“ – nejsem z rozpadlé rodiny? Usmíval jsem se a na všechno vrtěl hlavou. Co je ti do toho, sakra? okřikl jsem ji, ale jen v duchu, protože se mi líbila a nechtěl jsem, aby odešla.

Pak mluvila o sobě: pracuje ve firmě Aleš Kapoun s r. o., dovoz a distribuce lihovin Seagram's, třinácté patro. Vystudovala psychologii, umí anglicky, francouzsky a německy, ale protože nemohla najít práci odpovídající jejímu vzdělání, šla dělat někam, kde si vydělá. Ale cítí se nevyužitá. Má potřebu pomáhat druhým, mezi manažery však naráží „na hradbu strojenosti“. Její muž je „taky bývalý psycholog, dneska podniká“. Poznali se na fakultě. Jsou spolu dlouho. Už se vlastně „dost odcizili“. Mají určitou dohodu, i když na rozvod zatím nepomýšlejí. Z jejího naléhavého hlasu jsem cítil upřímnost. Měla ji i ve světlehnědých očích. Petr, její muž, má prý milenku. Ona, Petra, si má „taky někoho najít“. Jeho slova. Sama neví, co si o tom myslet. Puritánka není, ale vamp taky ne.

Na takovou jsem čekal, napadlo mě. A pozval ji na schůzku. Přišla. Vylezli jsme na kopec

k hradu. Město zůstalo pod námi. Slunce zapadalo mezi identické věže chrámu. Z vyhlídkové terasy jsem Petře ukázal stříbrnou kuličku plynojemu na druhém konci města. Tamhle bydlím. Mezi řečí jsem se zmínil, že jsem u Sociálek. Že mi nabídli předsednictví místní organizace. A ona ukázala na parlament. Přivřela oči; sluneční paprsky se opíraly do oken parlamentního paláce a zapalovaly jedno po druhém oranžovou září. Hleděl jsem na to jako u vytržení. Když pohaslo i nejvyšší patro, políbil jsem ji. Měla rty jako led a jazyk jako oheň. Pak přišel víkend. Pozval jsem ji na večeři do francouzské restaurace. Na druhý den pozvala ona mě – na pivo. Podnik byl levnější, ale stál v ulici, kde bydlela. Po večeři jsme šli k ní. Řádila plískanice; bylo fajn, že to máme jenom pár kroků. I tak jsme promokli.

Dveře za námi zaklaply. Dohodli jsme se předem, že necháme stranou zbytečné řeči. Šla se osprchovat. Dveře koupelny nechala otevřené. Mohl jsem se dívat, jak si svléká svetr s norským vzorem, roluje po kotnících černé podkolenky, stahuje černé džíny a s nimi i černé kalhotky. Potom si vlezla do sprchy a pustila horkou vodu. Pára voněla tělovým šampónem, odhadl jsem to na aloe nebo levanduli. Vysvlékl jsem se a složil šaty na hromádku pod zrcadlem. Bleskově jsem na sebe kouknul a hned se zas odvrátil: vlasy vyčesané do výšky kulichem, vytřeštěný pohled, tělo kost a kůže (tvarohově bílá). Mezi nohama nic světoborného. Ale vzmužil jsem se: nejdu přece nic bořit! Naopak.

Rozrazil jsem koupelnové dveře. Petra se pod proudem vody otočila a nepatrně kývla hlavou. Objal jsem ji, pohladil ji po krku a po zádech mezi lopatkami. Přitiskla se ke mně.

„Brr, jsi jako led.“ (A já si připadal tak rozpálený.) Vytáhla se na špičky a se zavřenýma očima nastavila ústa. Co se mělo zvednout, zvedlo se. A pak to zase skleslo.

Nebýt té vody, vyšlo by to. Voda to pokazila.

„Jen klid,“ vrněla Petra. „Umyju ti záda, chceš? Promasíruju svaly.“ Jenže já nesnáším sauny. V páře nemůžu popadnout dech, a jak nevidím na krok, mám chuť vzít do zaječích. Rozeznával jsem její hlavu a ramena, ale ostatní halila mlha. A já ji vidět potřeboval, a jasně. Tahle busta v šeru byla sice hezká, ale nevzrušovala mě. Vůbec. Musel jsem ven.

Kde je ručník, chtěl jsem vědět. Žádný tam nebyl. Zapomněla je přichystat. Vyskočil jsem ze sprchy a uklouzl na vlhké podlaze. Spadl jsem na loket, až to zadunělo. Bolelo to pekelně, ale ta pralesní vlhkost byla horší, stahovala mi krk a nadýmala plíce. Vyklopýtal jsem do předsíně.

„Počkej,“ volal za mnou smutný hlásek. Ale už jsem nebyl zvědavý na tu houbu nacucanou vodou. Ta voda mě uhasila. Chtěla mě v sobě utopit. Ponožky nešly natáhnout, náčelník jsem radši zmačkal a strčil do kapsy zimníku. Utekl jsem před Petrou jako harant před hastrmanem.

Třikrát a dost. Zasunout zástrčku do zásuvky – činnost tak prostá, banální, že s ní mají někteří jedinci potíže. Já jsem bohužel jeden z nich. Někdo to asi mít nemusí, spekuloval jsem v posteli noc co noc, když jsem nemohl usnout. Anebo jo, musí, jenomže jinak. Ale jak?

Jak?

KOLIZE

Eliana: „Nějak to nechce táhnout.
Chtělo by to prošťouchnout.“

Nastala teplejší půlka jara. Znova jsme zasedali. Přišel jsem do sněmovního sálu pět minut před devátou a posadil se na své místo. Otevřel jsem si přenosný počítač a vložil do něj disketu s programem jednání. Předseda parlamentu už seděl, probíral se nějakými papíry. Do sálu přicházeli poslanci. Někdo přistoupil k Varanovi: Eliana Dimitrovová. Nadzvedl jsem se v lavici, abych jí viděl na nohy. Byly souměrné, kolena hranatější, lýtka štíhlá až středně plná. Poránu osvěžující pohled. Kolik jí je? Sotva třicet, hádnul jsem si. Skloněná k předsedovi, něco mu šeptala do ucha. Kolem zatím nikdo nebyl, ale neušlo mi, jak nejvyšší Konzerva zpozorněla. Potom se hbitě rozhlédla studenýma očima, jenom zdánlivě přimhouřenýma za skly brejliček. Přikrčil jsem se za obrazovku laptopu. Eliana před

Varana položila převázaný štos lejster. Jenže papíry se sotva dotkly stolu a pan profesor do nich štouchnul prstem. Spadly na zem a rozletěly se na všechny strany. Eliana něco řekla. Varan zbrunátněl, cosi prohodil, potom zbledl a pročísl si prsty šedé, na ježka ostříhané vlasy. Koutky jeho úst se stáhly do ledového úsměvu. Ona se sklonila, aby posbírala lejstra. On si kapesníkem otřel knír, jako by právě posnídal.

Chtěl jsem jít Elianě na pomoc. Vypadala nešťastně. Ale zezadu k ní přistoupil poslanec Dyk, Konzerva blízká Varanovi, která už hodnou chvíli kroužila kolem a teď přišla převzít iniciativu. Dyk se naklonil k Elianě, paruka na hlavě se mu zhoupala sem a tam. Něco jí zašeptal do ucha. Ona se na něj ani nepodívala, zvedla se a s balíkem papírů pod paží zamířila k východu. Jeden bílý obdélník zůstal na podlaze. Dveřmi se valil dav poslanců. Zvědavě pokukovali po Elianě a rozestupovali se před ní jako ovce před ovčáckým psem. Bylo za minutu devět.

Varan si povolil uzel kravaty. Měl slézově modrou se světlým potiskem, na tu vzdálenost nerozeznatelným. Nejspíš něco žertovného. Dyk obešel panel tribuny a celou dobu mu něco vykládal. Šéf se očividně uklidnil. Poodešli spolu pár metrů a otočili se k sálu zády.

Vstal jsem a zamířil k předsednickému stolu, v ruce prázdný papír připravený na poznámky. Došel jsem k Varanovu místu a v té chvíli mi bílý obdélníček vypadl z ruky. Shýbl jsem se pro něj a sebral Elianino lejstro. Narovnal jsem se, položil na stůl prázdný papír a vrátil se do lavice. Varan s Dykem se po mně otočili, ale nerušeně se bavili dál.

Začalo jednání. Seděl jsem mezi svými Sociálkami. Mezi pánskými šedými obleky s červenými, nachovými, cinobrovými, magentovými, šarlatovými a purpurovými kravatami, mezi dámskými kostýmy barev a doplňků všech odstínů mezi růžovou a fialovou. Já měl kravatu s motivem cihlové zdi, suvenýr z maďarského koncertu skupiny Pink Floyd. O kus dál seděli Hybridi, barevně pestří a nevyhranění. Za nimi seděla početná skupina Konzerv, modří muži a ženy s vázankami a doplňky do běla, do černa a do šeda. Na druhou stranu od nás seděli Hnědí, hnědí od hlavy k patě.

Prohlédl jsem si Elianin zapomenutý papír. Text se týkal poslance Kurze, místopředsedy Konzerv, Varanova oblíbence. Psalo se tam o něm jako o členovi představenstva podniku Somatex, a. s. Ten jsem znal z novin: chemická rozpouštědla a ředidla plus přidružená výroba. Podnik byl nejdřív v nesnázích, pak dostal finanční injekci. Kdoví od koho.

Zvedl jsem hlavu, abych si Kurze prohlédl. Právě zahajoval rozpravu. Vypadal jako příchozí z Ťumeňské oblasti. Hranatá ježatá hlava, buldočí čelist, ruce jako kovadliny. Chyba soudit podle vzhledu. Vystudoval přece medicínu... I když za obvodáka bych ho nechtěl. A za poslance?

Hlavou se mi honily dohady, co mohla Eliána Varanovi chtít. M.I.V. zasedal týden předtím. Nedohodlo se nic.

Přišel jsem s návrhem zbavit imunity hybridního poslance Žitného. Žitný havaroval na dálnici, kousek od místa, kde se zabil Fajrabend. Narazil zezadu do auta, které řídila

nějaká žena. Převezli ji do nemocnice. Dechovou zkoušku přítomnosti alkoholu v krvi policajtům odmítl.

Nikdo návrh nepodpořil. Eliana mi vytkla, že postupuju nesystémově. Hnědý poslanec Goth poznamenal, že se to může stát každému. Zástupci Hybridů mlčeli. Kolega od Sociálek mi poradil, ať to nechám plavat. Eliana řekla, že „tady se nepohne nic“.

Byl jsem zklamaný. Teď, v ruce papír, na kterém se ve všech pádech skloňuje jméno Kurz, jsem si své pokažené mínění o předsedkyni výboru poopravil.

Večer mi zavolal Kalina. Měl pro mě podobný úkol jako posledně. Měl jsem jít s někým na ples. Začínalo mi to docházet.

Jmenovala se Gizela. Čekal jsem na ni v taxíku čtyřicet dvě a půl minuty. Pak konečně vyšla před dům a taxikář řekl, že to zpoždění stálo za to.

Byla poměrně malá. Na sobě měla nadýchané večerní šaty. S postavou vycepovanou v posilovně v nich nevypadala špatně, ale ani přirozeně.

Chtěl jsem vystoupit a podržet jí dveře, ale otevřela si sama a nacpala se vedle mě na zadní sedadlo. Růžová sukně se jí vzdula jako chumáč cukrové vaty. Podobně i voněla. Představil jsem se. Vytřeštila na mě oči. Potom pochopila, že nejsem Kalina. Omluvil jsem ho – účastní se výběrového řízení firmy, která do základních škol zavede internet, a pak má ještě něco v kabinetu vlády. Přijde později. Skočila na to.

Ples pořádala v paláci Slovan jedna z hybridních stran, už nevím která. Přijeli jsme dlouho po zahájení. Kalina skoro nepřeháněl, když řekl, že tam bude půl republiky. V jednom sále se hrál pop, v druhém taneční klasika. Mezi valčíkujícími páry se potloukali televízáci. Kameraman najížděl na známé tváře, které mu ukazoval asistent. Politici i lidi z šoubyznysu se jim sami tlačili před objektiv, ale ti dva pořád chtěli někoho jiného. Gizela řekla, že hledají Varana. Před okem kamery se jeden úsměv omlouval druhému. Přístroj byl většinou vypnutý. Právě se do něj zubil poslanec Mour. Objímal se se svou novomanželkou, přivezenou z ciziny. Říkalo se – tvrdil to hlavně Kalina, který Moura tak trochu obdivoval –, že si ji vzal pro peníze. Ale to nebyla pravda – ve stříbrném jaguáru jezdil už před sňatkem. Jenže nikdo nevěděl, odkud všechny ty peníze má, a tak se snadno dostal do řečí.

Protančili jsme kolem té televizní zácpy a já měl vteřinku, abych si paní Mourovou prohlédl. Měla dlouhé jméno: Belinda Neustadt von Bügelow-Mourová. Vypadala zachovalé, ale bylo nabíledni, že je o dost starší než Mour. Dokonce si byli podobní – ne moc, asi jako teta se synovcem. Jenže v jejím mladistvém úsměvu něco nehrálo. Něco tam skřípalo. Ty porcelánové zuby? Jak jsme s Gizelou protančili kolem, přeběhl mi po zádech mráz. Zdálo se mi, jenom na chvíli, že Moura nesvírá v objetí paní Belinda Neustadt von Bügelow, ale Belinda Neukapelle von Kirchhofschaten. Smrt. Zatočila se mi hlava.

Drželi jsme se u vnějšího obvodu parketu, kde nebyly žádné kamery. Otáčely se tu dva mladé páry. Za sloupem jsem zahlédl Varana. Tak tady je. Tíše si povídal s Šedivkou. Seděl tam s nimi i zavalitý Becher; kdyby se nepřítomně neusmíval a neměl zavřené oči, vypadal by jako jejich bodyguard. Asi usnul. Na Šedivku jsem mávl, ale nedal najevo, že by mě poznal. Odvedl jsem Gizelu z parketu a posadil ji k našemu stolu.

Napila se sektu a řekla: „Karel dneska nepřijde, že ne?“

Kouknul jsem na hodinky. „Ale přijde. Teď už bude nejspíš na vládě.“

„Vždyť je celá vláda tady.“

„Aha. Ba ne, všichni tady nejsou.“

„Hlavně on tady není. Ty se jako o mě máš dneska večer starat, vid? A možná i jindy.“

„Kdyby nepřišel, tak ano. Chceš si ještě zatancovat?“

„Ne. Já mám po šampaňským chuť na úplně jiný věci.“

„Fakt? Ale tohle není pravý šampaňský.“

„Ty taky nejseš pravej Kalina. Ale někdy to chutná i tak.“

Chtěla jet domů. Venku u chodníků stál řetěz taxíků. Nasedli jsme do toho prvního, mercedes, typ asi patnáct let starý. V prostorné kabině se rozvoněl deodorant, který na sebe Gizela nastříkala, když si před odchodem odskočila na toaletu.

„Už jsi to dělal v autě?“ šeptla mi horce do ucha. Mrknul jsem po řidiči. Nevšímal si nás. Věděl, že veze z plesu nějakého papaláše a jeho buchtu. Možná si myslel, že se

budeme svlékat, protože pustil naplno topení. Napadlo mě, že mě pak bude vydírat. Ale Gizela už se na mě ze strany nalepila a špitala: „Kalina není tak pasivní. Ale ty mě chceš dráždit, co?“

Vůbec jsem ji nemínil dráždit, jenom odstrčit. V hebkém růžovém chumlu sukně jsem nahmatal pánevní kosti – jako když v soustu vařeného lososa jazyk najde kostičku. V autě bylo parno. Odsedl jsem si co nejdál a celý se vmáčknul do mezery mezi madlem dveří a okenní kličkou.

„Přece bych nepodvedl kamaráda,“ hlesnul jsem z úkrytu.

„Vy dva jste kamarádi, jo? Tak to tě teda lituju.“ Pootevřela okýnko a odvrátila se. Myslel jsem, že se dala do breku, a tak jsem jí nabídl kapesník. Ale hlas měla zcela smířený, když řekla, že ví, co to znamená – Kalina ji nechal, stejně jako před měsícem její nejlepší kamarádka. „S žádnou nechodí dýl. Takovej jeho cyklus.“

Spojil jsem si to v hlavě. Zeptal jsem se, jestli se ta nejlepší kamarádka nejmenuje Iveta. Přikývla.

Zeptal jsem se, čím se Iveta živí. Prý dělá v televizi – řadovou produkci. Její šéf řídí nějakou produkční skupinu.

Vzpomněl jsem si: Kalina nedávno vystoupil ve třech pořadech za sebou: v talkshow, v komentovaných zprávách a v receptáři. Jak to může být dlouho? Počítal jsem. Pět šest neděl?

Optal jsem se Gizely, jestli se zná s Ivetou z práce. Podívala se na mě nechápavě. Ne, znají se ze školy. Ona sama nedělá v televizi, je sekretářka na úřadu vlády.

A Kalina je teda její přímý nadřízený, dodal jsem. Zavrtěla hlavou. Kalina má kancelář úplně v jiném patře. Ale chodil za ní, když byl její šéf na služební cestě.

Teď jsem šel na jistotu – buďto se rozpovídá, nebo mě vyhodí z rozjetého taxíku. „Milovali jste se v kanceláři,“ udeřil jsem na ni. „A pili jste při tom.“

Ani nehnula brvou. Zasnula se. „Kalina při tom rád pije. A já s ním držela krok. Aspoň chvíli. Pak si mě položil u šéfa na stůl. Do práce chodím v sukni, takže to šlo i bez svlíkání. Jako u doktora. Má to rád rychle. Nesměla jsem ani uklidit stůl. Ani kalhotky mi sundat nedovolil. Jednou mi je přetřh.“

„Dost!“ zarazil jsem ji. Řidič sebou trhnul a vjel do protisměru. Určitě poslouchal.

„Ten stůl pak musel vypadat,“ řekl jsem tiše.

Přikývla. „No. Dávali jsme to pak do pucu třeba do rána. Něco vůbec nešlo vyčistit. Museli jsme udělat kopie a on to pak znova podepisoval, fakt.“ Zachichtala se. „To on umí skvěle. Všecko umí skvěle.“ Teď začala bulet. Podal jsem jí kapesník.

Vůz zastavil před domem. Zaplatil jsem taxikáři a rozloučil se s Gizelou. Zeptala se, jestli nechci jít na kafe. Ale neznělo to přesvědčivě. Vypovídala se a chtěla jít spát. Domů jsem šel přes půl města pěšky. Když jsem konečně zahlédl nad ohybem řeky stříbitou kouli, východní obloha už svétlala a rozsvěcovala plynojem růžovou září.

Na jednání sněmovny jsem přišel pozdě, už zas. Bolela mě hlava. Otevřel jsem si v lavici notebook a schoval se za displej. Na klávesnici pořád ležela složená zpráva o činnosti poslance Kurze v představenstvu firmy Somatex, a. s. – tak, jak jsem ji sem posledně zaklapnul.

U řečnického pultu stál Becher a s úsměvem seznamoval sněmovnu s chystanou stavbou nové dálnice sever-jih, kterou chce ministerstvo dopravy vést chráněnou zónou, protože je to nejúspěšnější. Stát bude investovat část peněz, ty se do deseti let vrátí. Varan, který poslouchal napjatě, si teď viditelně oddychl; kdysi dělal ministra financí.

Poslanec Ludvík, asi čtyřicetiletý šéf Křesťanů, vystoupil s oponenturou. I tentokrát začal každou druhou větu slovy „vždyt politika je také o tom, že“. Kdo ho znal, přestal poslouchat, ostřílení strejci si šli zakouřit.

Než se Ludvík dostal k obraně přírody před dálnicí, vyložil nám, že „demokracie je také o konsensu, o věcech nadosobních a o vzdálenějších horizontech, než je jeden státní rozpočet“. Řeč zakončil takhle: „Budu se asi opakovat, ale já to vnímám takto: negociovat, negociovat, negociovat, tak zní úkol dnešní politiky. Demokracie je i o věčném dohadování – politik prostě nesmí přemýšlet v intencích úzkých stranických zájmů, ale musí hledat třetí, čtvrté a páté, prostě alternativní řešení.“ Třásl se mu horní ret a v očích měl slzy. Dokonale dojal sám sebe. Jedna půlka sněmovny spala, druhá byla v bufetu.

Jen pár lidí poslouchalo. Zezadu se ke mně naklonil Hruška a zašeptal mi do ucha: „To je sice moc hezký, co říká, ale nejde už s křížkem po funuse?“

Ujistil jsem ho, že záměr vlády jde ještě zvrátit – pokud vím, zelený ministr Kynžvart je naštvaný a chystá protiakci a prezident se taky nechal slyšet, že to tak nenechá.

„Kynžvart zafňuká před kamerou, jenže na vládě zase bude držet hubu,“ řekl suše Hruška. Nechtěl jsem se hádat. Věděl jsem, že Hruška je ze severu a bere si dálnici osobně.

K mikrofonu přistoupila Eliana. Její příspěvek nebyl dopředu ohlášen. Kurz, který zasedání řídil, začal protestovat, dokonce vstal a rozkřikl se na ni, když ho nebrala na vědomí. Ona ale napřáhla ruku a napnutým ukazovákem probodla vzduch. Mříla jím na něj jako pistolí. „Jednu větu,“ řekla docela tiše a zatvářila se tak, že zmlknul. Možná vytušil, že na něj něco ví.

A Eliana doopravdy neřekla víc než jednu větu. Zato dlouhou: „Odhlédnu-li pro tuto chvíli od závažných problémů ekologických, které stavba jistě přinese a které vláda jako vždy považuje za okrajové a směšné, ráda bych upozornila přítomné poslance, že na stavbu nebylo vypsáno výběrové řízení a projekt, jakkoli doposud nejistý, byl smluvně zadán firmě, o které kdekdo ví, že není úplně solventní, takže vyzývám ministra dopravy a taky pana premiéra, aby nám ještě dnes, či nejpozději do příštího zasedání, objasnili skutečné pohnutky vlády preferovat tuto variantu a tuto firmu, a aby laskavě rozptýlili naše obavy a podezření, že ve věci je něco nekalého, neřku-li rovnou korupce jak jelito.“ Nato praštila pěstí do pultíku, až to v mikrofonu zadunělo. Snad ani nechtěla.

Rozhostilo se ticho. Becher vypadal, že nevěří svým uším. Vstal, předklonil se, jako by

se na Elianu stojící pod tribunou chtěl vrhnout, pak se narovnal, zavrával a beze slova zamířil k východu ze sálu.

Varan seděl úplně nehybně a dělal si tužkou poznámky.

Ministr dopravy vstal, rudý jako krocan, a zařval: „Za koho mluvíte? Za svoji stranu asi ne!“

Varan stáhl koutky úst dolů a zavrtěl hlavou.

Užaslý Kurz ohlásil přestávku. Poslanci se tiše trousili ven. Šel jsem i já s Hruškou. V bufetu jsem si dal grepový džus (tři deci za pouhé tři kačky) a gigantický šunkový chlebiček (za čtyři padesát). Ty ceny na půdě parlamentu mě pořád dokázaly dostat. „Duty free,“ – prohodil Hruška s ruským vejcem na vidličce. „Přece si to nebudeme sami danit.“

V tu chvíli se přežvykující poslanci rozestoupili před Elianou. Zrak mi padnul na Kalinu. S nohou přes nohu seděl na kovové židli a ukusoval párek. Díval se příchozí na nohy. Elianu právě zastavil Varan. Obličej měl nějaký nabobtnalý a do fialova (spíš do modra, do červena ani trochu), ten odstín se nesnesl s jeho kravatou – citrónově žlutou s modrými tulipány, která mu hlavu stahovala pod bradou jako balónek plný plynu. Něco Elianě řekl a hned odkráčel. Zůstala stát na místě, najednou divně strnulá. Šálek s kafem, který zrovna zvedla z pultu, se rozklepal.

Přistoupil k ní Dyk a začal s ní o něčem rozmlouvat. Asi ji uklidňoval. „Nebo jí něco vymlouvá?“ optal se nahlas Hruška, který to sledoval spolu se mnou, a pak řekl: „Spíš si

něco namlouvá. Tahle se nedá.“ V každém případě se jí Dyk ani trochu nezamlouval, podle toho, jak prudce se teď odvrátila. Škoda, že jsem jí neviděl do tváře.

Na sobě měla volnou tmavou sukni do půl lýtek a bílou halenku s dlouhým rukávem, na nohou černé lodičky na nízkém podpatku. Černé sáček se zlatými knoflíky jí viselo přes ruku. Kolem krku měla uvázaný okrový, zlatě olemovaný šátek.

O Kalinovi nevěděla. S Kalinou seděl u stolku Šedivka, studoval tlustospis. Vypadal jako rejsek, který se prokousává eidamskou cihlou.

Kalina dojedl párek, utřel si prsty do ubrousku a napil se minerálky. Na čele, pod černými vlasy sestřiženými „na Římana“, se mu perlil pot. Odložil sklenici. Jeho chlapecká pusa se krutě usmívala. Klukovský vzhled kontrastoval s vizáží předsedy Šedivky, jehož myší vzezření teď vystřídala maska skauta, co vám pomůže odnést těžký nákup. Zato Kalina, ulízaný spratek odněkud ze Stínadel, vám skobičkou z praku leda vystřelí oko.

Promnul jsem si oči. Zatřepal jsem hlavou. Málem jsem ho začal nenávidět. Ale proč?

Protože Kalina právě natáhl ruku, málem se dotknul prsty Elieniny nohy a opsal křivku lýtka, aniž by na ně sáhnul. Otočil na nás hlavu, uznale se usmíval. Potom v žertu pokračoval, zvednul ruku výš, dělal, že ohmatává kolena – pochybovačně svěsil koutky –, nakonec stínově pohladil stehna a zadek. Vypláznul při tom jazyk, roztáhnul chřípí a zakoulel očima.

„Tady máš ten seznam adres,“ křikl jsem na Elianu a podával jí složený papír. Kalinova

ruka se stáhla, šaškovská němohra skončila. Eliana si hned uvědomila, že na ni Kalina zkoušel nějakou boudu, ale nebyla si jistá, co měl za lubem.

„Náš tichošlápek,“ zaševelil. Po čele mu do očí stékal pot.

Dyk mě rozmrzele požádal, jestli by to nemohlo počkat, že má s paní poslankyní důvěrný rozhovor. Kalina se ušklíbl. Eliana rozevřela lejtstro, začetla se do něj, otevřela pusu a zase ji sklapla. Pak papír rychle složila. Vrhla na mě jediný letmý pohled a beze slova odešla. Dyk, který se právě rozhovořil, zůstal stát se žvancem věty v puse. Kalina se pobaveně křenil. V očkách se mu ale černala podezřívavost.

„To má být socdem kravata?“ zavrčel. „Aby ses neuškrtil.“

Zvedl jsem si před oči vázanku a s překvapením zjistil, že je perleťově bílá, s malinkými modrými rybičkami, co požírají jedna druhou. Nevzpomínal jsem si, že bych si něco takového kdy koupil. Rychle jsem ten pravičácký šmejd sundal a nahradil ho lidovou rozhalenkou.

Poctivě jsem odseděl celodenní sněmování. Potom jsem zašel na večeři do Dolní sněmovny. Byla už plná. U stolku pro dva u zadní stěny seděla Eliana. Na vidličce měla nabodnutý malý kousek kuřete a dívala se přímo na mě. Kývl jsem na ni a ona mi odpověděla.

Nevěděl jsem, jestli mám jít k ní. Nebyla totiž sama. Naproti ní nesesedl, ale stál poslanec Mour a něco vykládal. Ke mně byl obrácený zády. Prokličkoval jsem mezi číšníky a přitočil se na doslech jeho slov:

*„...Ve mně už vidíš žár se tetelit,
co na popelu svého mládí leží
jak v poslední své žhavé posteli;
čím plál, tím dohořel – teď doutná stěžít...“*

Vyvalil jsem oči. Mour měl svoje zavřené. Eliana oči protočila a naznačila vidličkou, že by Moura s chutí bodla do břicha.

Stál jsem teď u stolu, ale on o mně nevěděl. Zakončoval recitaci:

*„Když tohle vidíš, rozhoříš se touhou
milovat víc, co ztratíš zanedlouho.“*

„To znám!“ houkl jsem mu do ucha.

„Ještě jsem neskončil.“ Pytlíky pod očima mu naběhly zlostí.

„Ale já to odněkud znám. Je to taková básnička.“

„Jen ignorant nerozpozná sonet,“ zasyčel. „Mohl byste nás laskavě nechat o samotě?“
„Ahoj,“ usmála se na mě Eliana. „Posaď se a vem si ode mě kung-pao, už nemůžu, dávají tady dvojité porce.“

Protlačil jsem se k židli a posadil se zády k Mourovi. „S ananasem?“

Eliana nabodla sousto kuřete a ananasu a podala mi je do úst. To mi přišlo vzrušující – jíst z její vidličky. „Ňam, ovocný kung-pao,“ říkal jsem s plnou pusou. Přišel číšník a já mu naznačil, že chci totéž.

„Víš, čím je to překlad?“ zeptal se Mour Eliany.

„Mě na básničky nikdy neužilo,“ poznamenal jsem.

„Mě jo,“ řekla Eliana. „Ale k jídlu mám radši hudbu.“

„Můj,“ řekl Mour mrazivě. Eliana protřepala sklenici s chlazenou minerálkou a napila se. Bublínky jí nafoukly tváře, ale stačila je spolknout.

„Já to četl už na střední škole,“ prohodil jsem a na něj jsem se ani nepodíval.

Chvilí mlčel jako zařezaný. Pak řekl, obrácen k ní: „Je to nový překlad. Cožpak se ti nelíbí? Já přece vím, že máš poezii ráda. Ale nechápu, proč ze sebe před tím socanským klukem děláš tupce,“ cedil skrze zuby. Oba jsme k němu zvedli hlavu. „Vždycky tě moje překlady zajímaly. Tohle vyšlo předevěřem. Vydal jsem si to sám, je to bibliofilie vázaná v marokénu, signované výtisky pouze pro přátele. Pro *nejlepší* přátele. Ale když tě to nudí... Měj se hezky.“ Otočil se a odešel. Dívali jsme se za ním.

„Dneska ti musím už podruhé poděkovat,“ zašeptala Eliana. „Grafomanů i erotomanů mě zbavuješ talentovaně.“

„Fakt ten překlad dělal on? Připadalo mi to povědomý.“

Pokřčila rameny. „Když to říká. Párkrát mi recitoval.“

„A sleduje tím něco?“

Neodpověděla. „Ta knížečka je hezká,“ řekla.

„Vydal si ji sám,“ ohrnul jsem nos.

„No a? V naší straně je to aspoň originál.“

„Má doma čerstvou Todelindu, a přitom balí tebe.“

Sklopila oči. „To ti vadí? A Kalina ti nevadí?“

„Jede po tobě? Musíš ho omluvit. Nemůže si pomoci. A není ženatej.“

„Co o něm víš?“ Její pohled se rozletěl po zakouřeném lokále a pak se srazil s mým.

„Jestli jste kamarádi, brát ti ho nebudu. Ale pamatuj si, že ho nesnáším.“

„Co ti udělal?“

„Mně? Mně... nic. Ale intrikuje proti M.I.V. ve V.O.B.“

„Kde?“

„Ve výboru pro obranu a bezpečnost, přímo u Cajtmana. Ten tam předsedá a s námi chce vyběhnout – s celou mívkou. ‚Situace je vážná,‘ žaloval starýmu. ‚Prej je nutný svolat meziresortní krizovej štáb: národ v ohrožení! Cajtman snad není Konzerva, ale nácek.“

„Proboha, proč nás chce vyměnit?“

Mávla rukou. „Má toho na mě už tolik... Ale mandle mu zvedla až ta pitomá básnička. A nemyslím ten sonet.“

„Cože?“

„No ty veršičky. Ty jsi vážně neviňátko. Copak jsi to nečetl? Kolovalo to parlamentem, senátem a pak to někdo donesl na vládu. Varan o tom nechce nic vědět, ale Cajtman s Kurzem chtějí vyvolat skandál a prosadit ‚vnitroinstitucionální vyšetřování‘, takže i pan profesor si nakonec bude muset vyndat špunty z uší.“

„Ke mně se to vůbec nedoneslo. Vážně! Co s tím má M.I.V. společného?“

„Nic, jenže u nás si kdekdo myslí, že má. Vynesl to nejspíš Dyk, ale já mám informace, že v tom má prsty Šoufl. A možná i Kalina.“

„To snad ne!“

„Ale jo. V každém případě se V.O.B. nelíbí naše nulová aktivita, pokud jde o pátrání po autorovi.“

„Nulová aktivita – to sedí.“

„Zásadní pokyn z nejvyšších míst už několik roků zní: všechno zatlouct. Možná je to dobrá strategie. Aby se Konzervy třeba neocitly v recyklaci nebo tak.“

„Jenže teď všichni četli tu básničku, jak říkáš, a vědí, že něco smrdí.“

„Právě. A přitom je to malichernost! Jenže hochům z V.O.B. to poslouží k tomu, aby do

M.I.V. – kde se nic nedělá, to je pravda, ale jiná, než jakou hlásají oni – teda aby do mivky nasadili svoje lidi.“

„Vždyť se vybírá podle stranického klíče.“

Zvedla obočí. „Samozřejmě, ale... Ještě to netušíš?“

„A co?“

Netrpělivě mlaskla jazykem o zuby. „Představ si maso. Může být libový, ale může být taky prorostlý. Pro-rost-lý. A pořád jeden kus.“

„Jo tak.“

„No konečně.“

„A ta básnička – co je vůbec zač? Nechápu, jak může ty hroší kůže zajímat poezie.“

Vzala do rukou kabelku, zalovila v ní, vytáhla cigarety a zapalovací pistolku a zapálila si. Se zavřenýma očima natáhla do plic kouř a znova vnořila ruce do tašky. Vytáhla desky a z nich složený sešitový list. Byl zažloutlý a měl slabé modré linky. Podala mi ho.

Byl opravdu vytržený ze školního sešitu, v půli přervaný. Stálo na něm:

*Až začnou volební mítinky,
zatoužím vlastnit zbraň,
zatoužím označit viníky,
zaplatit dlužnou daň.*

Báseň měla mít zjevně pokračování, ale to bylo odtrženo.

„To je všechno?“ zvedl jsem oči od textu. „Vždyť je to fór. Někdo se nudil, když mluvil poslanec Ludvík. Jak je to mohlo tak popudit?“

„To bys koukal, co z toho dovedou udělat. Ono se jim to vlastně líbí – tajemnej nepřítel, romantickej maskovanej matador, co těm bejkům mává před hubou rudým hadrem. Už se nemůžou dočkat, až ho naberou na rohy. Mnohem víc než žert je to provokace, a ne první. Tys to nezažil, ale po posledních volbách se objevilo něco na tenhle způsob. Ututláno. Poté co od nás Sociálky dostaly souhlas k vládě – protože jinak byste si neškrtili, to si nenamlouvej –, dostal Becher od anonymního dárce tmavomodrou kravatu s motivem letadýlek.“

„No bóže. Koledoval si o to.“

„Budiž. A Varan pak taky dostal kravatu. Růžovou, s kytičkama.“

„Hm. A tahle básnička s tím má souviset?“

„Lidi z vobky si to myslí. Čmouchají kolem a rejpu, že s tím nic neděláme. Už je mi z toho špatně.“

„Tak se pojď projít.“ Vypadlo to ze mě, ani jsem nevěděl jak.

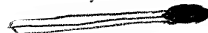
„Kam?“

„Bydlím v jedný čtvrti na východě města. Má svoje kouzlo, když jsme u těch básniček. Můžu tě provést. Ukázat ti... třeba plynojem.“

„Plynojem? No to si nemůžu nechat ujít. Ale dneska ne, jdu spát. Zítřa?“

„Proč ne? Sejdeme se v parku pod plynojemem, na nábřeží za zámečkem. V šest?“

Přikývla. „Kouknu se do mapy. Tak zítřa.“ Zvedla se a šla zaplatit k baru. Já jsem v Dolní zůstal až do půlnoci. Ve výborné náladě jsem se opil fernetem. Pak mi bylo zle.

Sešli jsme se pod kaštaný na nábřeží slepého ramene řeky. Byl teplý podvečer. Voda páchla rybinou. Pod druhým břehem ležel na dně zrezavělý tanker a vyvaloval nad hladinu jeden hranatý bok, zčernalý dávným ohněm. Ve stínech pod zimostrázem ho skoro nebylo vidět. Ale Eliana jako by se nemohla vynadívat. Zvolna došla k mé lavičce, kývla na mě, ale hned otočila hlavu ke zpola potopené lodi. Sundala si tmavé brýle a schovala je do kabelky. V ruce se jí houपालy klíčky od auta. Na sobě měla sivý baloňák, kolem krku slídově šedý hedvábný šátek s modrými námořnickými kotvami. Husté černé vlasy jí če-chral západní vánek. Vypadala jako tajná agentka z bondovky šedesátých let.

„Brr,“ zachvěla se, „vraky mi nahánějí strach. Nemůžeme jít někam jinam?“

Udělal jsem ze sebe průvodce. Nastínil jsem plán trasy: ukážu jí dům, ve kterém bydlím, potom obejdeme všechny pamětihodnosti – barokní zámek, zrušenou synagogu, dřevěný kostelík, bývalý pivovar – a na konec si necháme plynojem, „co fascinoval řadu umělců, hlavně malíře a spisovatele“. Ona s plánem pouti po mé čtvrti souhlasila.

Vrátili jsme se k ohybu řeky a dali se alej směrem k zámku. U krajnice za křižovatkou

stál osamělý automobil: velký, anonymní, tmavomodrý. Ford. Kdyby Eliana nenatáhla ruku a z dálky neodemkla dveře, úplně bych ho přehlédl.

„Nechceš jet doufám autem.“

„Ne.“ Otevřela si a naklonila se k přední přihrádce, odkud vytáhla balíček papírových kapesníků. Zase dveře zaklapla a elektronický klíč je zamknul.

Nemusel jsem se ptát, jestli je auto její, ale zeptal jsem se. Přikývla. Prý proč se ptám. Řekl jsem, že se mi zdá na ženskou moc velké. Povytáhla obočí. Čím jezdím já, chtěla vědět. Odpověděl jsem, že ničím – řidičák jsem si udělal na střední škole, ale od té doby jsem za volantem neseděl. Nabídla mi, že mi dá řidičské kondice. Otočil jsem se k vozu, který jsme nechali daleko za sebou. Na Západě by možná byl považován za standard, ale v naší zemi to byl bezpochyby luxus.

„Tý bys mi vážně svěřila tak drahý auto?“ podivil jsem se. Věděl jsem, že říct něco takového na první schůzce je netaktní, ale nedovedl jsem si to odpustit.

„Drahý? Mám doma ještě jedno. *To* je drahý.“

Znova jsem se otočil po modré fordce. Co může doma mít? Ferrari?

„Jezdím s ním jenom na venkov – o víkendech. Nemusí o něm každé vědět. Ale tohle je taky dobrá šunka, hlavně do provozu v centru. Na kolenou mám dost místa pro laptop.“

„Tý pracuješ i za volantem?“

„Právě na to je dobrý velký auto. Levá ruka točí, pravá mlátí do klávesnice. Řadí automat. Dvakrát mě načapali policajti a dvakrát jsem zaplatila pokutu. Mastnou.“

„Máš přece imunitu.“

„Tu nemá nikdo. A kdo si to myslí, je idiot.“

Před osmou jsme vystoupili k plynojemu, na hůrku porostlou březinou a nízkými topoly, a rozhlédli se po staré periferii. Teplou bylo jako v červnu, ale denní světlo prchalo z východní čtvrti města rychle, jako by závodilo s pantografem frčícím po železničním náspu na severozápad. Slunce zapadalo za špičaté věže hradního chrámu v dálce a šikmým oranžovým světlem odhalovalo opadané omítky a oprýskané okenní rámy zdejších činžáků, jejichž zčernalé, mechem porostlé střechy, v kterých se rozsvěcelo čím dál tím víc nových střešních oken, a špinavé ulice přecpané stovkami obouchaných autíček.

„Krása,“ vydechla Eliana a já jí ukázal svůj činžák a okno do kamrlíku.

V drátěném plotě nataženém kolem areálu plynojemu – hned vedle cedule **VSTUP ZAKÁZÁN! ZÁKAZ VSTUPU S OTEVŘENÝM OHŇEM! KOUŘENÍ A ROZDĚLÁVÁNÍ OHŇĚ ZAKÁZÁNO! NEBEZPEČÍ VÝBUCHU!** – byla díra. Prolezli jsme jí a došli až pod železnou kouli, která se nad námi nafukovala jako heliový balón – jen odstartovat. Byl odtud výhled na hlavní třídu, protínající celou čtvrt, na zelenorůžové neony sexshopu (kde jsem si byl dvakrát pro časopisy), na nápis nad zahulenou hospodou na rohu, na trafikou (mnohokrát pro časopisy), na opuštěné asijské tržiště (kam jsem nechodil

nikdy), na zalidněný supermarket zářící jako otevřená chladnička (otevírací doba dlouho do noci), na novou pizzerii Bandiera Rossa, která nahradila populární Smaženku, na špinavé výlohy zkrachovalé cestovky Zdenatours, na zelenou výkladní skříň květinářství, ráno co ráno plného holandských růží, tak dokonalých, jako by byly uhnětené z vosku.

Kam oči dohlédly, tam viděly šedé, žluté a okrové činžáky, většinou tak padesátileté, ale i osmdesátníky. Občas zavadily i o něco barevného, ty moje třeba o průčelí nové zastavárny, jedné z vlaštovek svobodného trhu. *Otevřeno 24 hod. denně!* křičel modrý nápis nad vchodem. Zářivá písmena se odrážela od zlatavé kapoty limuzíny zaparkované u chodníku. Byl to jaguár s tmavými skly. Eliana na něj hleděla se staženým obočím a vrtěla hlavou.

„Kdyby ten jaguár nebyl zlatej... Ale co *ten* by tady dělal?“

Nebylo třeba se ptát, koho má na mysli. Na chodníku se z ničeho nic objevila temná postava. Mohl to být on, a taky nemusel. Vyšel ze zastavárny. Rozhlédl se a s rukama v kapsách dlouhého kabátu doklusal k jaguáru, zasedl za volant a odjel.

„Zvláštní,“ dodala Eliana, jakoby pro sebe. „To auto už jsem před jednou zastavárnou viděla.“

„Třeba potajmu prodává manželčiny šperky – jestli to je on,“ nadhodil jsem, ale dala mi ruku na pusku, a tak jsem zmlknul.

Opřela se o vyhřátou betonovou zeď, zavřela oči a čekala.

Udělal jsem to. Pusu měla zavřenou, ale rty nebyly semknuté nijak pevně a nechaly se rozevřít mými. S jazykem jsem raději nedělal nic, ona svůj taky nechala v klidu a jen se třela svými rty o mé, pomalu a hebce, potom se mi čelem opřela o spánek a pevně mě vzala za zápěstí. Kabát měla rozepnutý. Zvedla mi ruku k hrudi a vtiskla si ji mezi klopy.

Ucukl jsem.

O krok ustoupila. Prohlížela si mě.

„Proč jsi tak zčervenal?“

„Přirozený zbarvení Sociálek.“

„Jdi s tím. Myslím teď – právě teď. Proč ti hoří uši?“

Sáhl jsem si na uši. „Nehoří,“ uhnul jsem očima.

„To nevádí. Je to hezký. Ale proč se zajímáš? Že bych fakt měla takový štěstí...?“

Nechtěl jsem, aby to řekla. Nesměla to říct! A tak jsem jí jazykem zacpal pusu. Nechala si to líbit. Nechala mě rejdit od řezáků po stoličky, zpod jazyka po mandle. S uspokojením jsem zaznamenal, že neměla nikdy spravované zuby. Ústní dutina byla trochu nakyslá a byla slabě cítit kouřem. Jako pohořelá louka, napadlo mě. Uhašená rosou.

Najednou stála dva kroky přede mnou, s kabelkou v jedné ruce, s kapesníkem v druhé. Otřela si ze rtů růž, potom i mně.

„Půjdeme ke mně domů,“ řekl jsem, ale nejradši bych se kousnul do jazyka – tak málo přesvědčivé to bylo.

„Ne ne. Jedu domů – sama. Je to tu kouzelný, díky za doprovod. Jenom – nemělo by se něco dělat s tímhle?“ Ukázala vzhůru.

Zvedl jsem oči k plynojemu. Na oblé stěně pobité pláty se černal čtverec – jedna železná šupina chyběla a ven se valily flastry skelné vaty.

„Musí se to ucpat,“ hlesnul jsem. „Aby to neruplo. Zavolám do plynárny.“

Najednou proběhlo dírou v plotě zrzavé psisko, zavrčelo na nás a zvedlo u plynojemu nohu. Prolezli jsme mezi oky a scházeli po travnatém svahu k hlavní třídě, když nás zastavil zarostlý bezdomovec. Zašustil nám před očima igelitkou a požádal nás o drobné. Při tom se shýbl a zručně vyloupl ze sešlapané trávy cigaretového špačka. Dal jsem mu dvoukorunu, zatímco Eliana mu do tašky strčila svou náhradní krabičku cigaret. Než mu v tom stihla zabránit, políbil jí ruku. Pak šel dál, k díře v plotě, za červeným opelichaným psem.

„Jestlipak přespíš pod plynojemem?“ napadlo Elianu, která se po něm otočila. „A zapálí si toho vajgla? Určitě jich má plný kapsy.“

„No potěš pámbu.“

Zapálila si, a pak, jako z náhlého popudu, namířila pistolku na mě: „Nechceš?“ Zavrtěl jsem hlavou, a ona přesto zmáčkla spoušť. Nad hlavní se postavil do pozoru plamen delší než prst. Naše oči se nad ním setkaly. Pak se plamen zase schoval – jako džin do láhve. Ještě jednou se rozhlédla po periférii. „Máš to tu hezký, ale možná tu jednou bude nebezpečno. Horko. Nechceš se přestěhovat? Někam za město...“

„Já horko miluju,“ řekl jsem srdnatě.

„Já taky.“

Mlčky jsem ji doprovodil k tmavomodrému autu, které soumrak zakalil do černa. Nastartovala a stáhla okýnko. Pochopil jsem, že ji mám políbit, strčil jsem hlavu do auta a zavadil našpulenou pusou o její rty. Sotva jsem stačil uhnout sklu, které se začalo zvedat, a jen tak tak jsem uskočil svalnatému autu, jež se bezohledně rozjelo, když jsem mu ještě stál v cestě. Ale žena za volantem se po mně dívala zamilovaně, nebo aspoň já jsem to tak chtěl vidět. Křižovatka před zámečkem byla liduprázdná, a snad proto bylo řidičce lhostejné, že na semaforu je červená. Jezdila hodně rychle.

Den poté jsem zašel za Kalinou a zeptal se ho na tu zdrcující ránu, kterou se V.O.B. chystá uštvědit M.I.V. Požádal jsem ho, jestli by s tím něco neudělal.

Bylo mu divné, že za ním jdu já, a ne předsedkyně výboru. Připustil, že s tím může něco udělat, ale že mě to bude něco stát.

Ujistil jsem ho, že až se zas bude chtít zbavit nějaké ženské, může se mnou počítat.

Zavrtěl hlavou. „To pochybuju.“ Asi jsem ho zklamal.

Málem se mi zastavilo srdce. A asi jsem zblednul, protože mě povzbudivě plácl po rameni a řekl: „Neboj, z kandidátů na stínový tě vyřadit nehodlám. Aspoň zatím ne. A žádné ženské se zbavit nepotřebuju – chodím teď s Natašou, vedoucí rady pro připojení

země k Evropské unii, je vdaná – a šťastně, tvrdí –, bude to záležitost na delší lokte. Ale chtěl jsem se tě zeptat: co ta Dimitrovová? Ty s ní něco máš?“

Zavrtěl jsem hlavou. Přikývl jsem. Pokrčil jsem rameny.

„Na tu si dávej bacha, je to pravičácká fena. A navíc je... divná. A hnusně zazobaná, nic pro našince, chápeš? Třídní nepřítel, cha cha. Takže příště at tě s ní nevidím – jinak jsi po volbách mrtvej muž, jasný?“

„J-jasný,“ hlesl jsem.

„A s Cajtmanem si nedělej starosti, na toho stejně nemáš. Už na tom s Becherem, Šedivkou a Princem pracujeme. Tak hlavu vzhůru, mladej.“

Řekl mi „mladej“, a mohl být nanejvýš o tři roky starší.

Kritika M.I.V. se přihnala za několik dní a udeřila zprava, což způsobilo šok všem nezasvěceným. Nejzuřivější byl podle očekávání superposlanec Cajtman, stínový ministr obrany i vnitra zároveň (daleko aktivnější než naši skuteční ministři: narcistický Valeš a ospalý Princ), fanatik vojenského pořádku a skalní stoupenec povinné roční prezenční služby. Na klopě modrého saka nosil odznáček Severoatlantického paktu. Další řečníci – Kurz jeden výpad, Mour dva výpady – si taky servítky nebrali. Všechny výtky mířily přímo na Elianu a bylo jasné, že její hlava má ještě toho dne padnout. Obvinili ji dokonce, že zná totožnost

„volebního provokatéra“, toho veršotepce, ale odmítá ji prozradit. Měla se taky zodpovídat z jiného skandálu, šlo o nějaké „letáčky s kocourem“, a ona to odmítla vyšetřovat.

Poslankyně Dimitrovová si to nenechala líbit a obvinila své kolegy, že na ni dělají nepřipustný nátlak, a hájila se ústavou: mandátový a imunitní výbor má jiné úkoly, ale vedení obou největších stran si bůhvíproč přeje, aby vykonával, co vykonávat nemá, a pokud poslance Cajtmana, Kurze a Moura píchají nějaké osiny v zadku, můžou si přece založit parlamentní komisi, ta jim je možná vytáhne, ale její mivka se v tom štourat nebude.

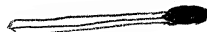
Cajtman a Mour lapali po dechu. Kurz zaťal své chlupaté pěsti a neslyšně klel. Byl jsem si najednou jistý, že má někde po kapsách boxera a že ho určitě vytasí. Strhne se bitka jako v korejském parlamentu. Mít tak kasr... Ale náhle vstal předseda vlády Becher, předklonil se, jako by se do něj zezadu opřel vítr, a s rozpitým úsměvem prohlásil, že si připadá jako kapitán fotbalového mužstva, který se musí dívat, jak se hráči ze soupeřova týmu mezi sebou mydlí, namísto aby hráli.

Nato si vzal slovo Kalina. Zeptal se, jestli je nutné zůstat u kritiky jen jednoho parlamentního výboru, a na Cajtmana se obrátil s poznámkou: „Může mi pan předseda výboru pro obranu a bezpečnost vysvětlit, proč po nás už potřetí požaduje schválení nákupu šestaosmdesáti amerických stíhaček, které stát vůbec nepotřebuje? Co za tím je, pane Cajtmane? Jestli to má být lobbing, tak si najděte někoho, kdo ho ovládá líp než vy. Jinak se dostanete do ošklivého podezření.“

Cajtman zbledl, ale jinak na to nereagoval. Požádal předsedu sněmovny, aby hlasovala o další důvěře poslankyni Dimitrovové v čele M.I.V. Na Varanovi bylo vidět, jak je mu to nepříjemné, ale rádcové Kurz a Mour se tvářili tak zarputile, že zůstal sedět.

Vstal ale Šedivka a okamžitě k sobě otočil hlavy všech přítomných. Omluvil se nám – prý chce jen ušetřit čas, ale: „Pokud se bude hlasovat o odvolání poslankyně Dimitrovové z čela mandátového a imunitního výboru, navrhuji hlasovat taky o odvolání poslance Cajtmana z čela bezpečnostního výboru. Máme podezření, že je podjatý.“

Mezi Konzervami nastal poprask. Sociálky se smály, že jejich předseda brání opoziční poslankyni. Hruška za mnou zabručel, že tohle tady ještě nebylo. Varan byl rudý jako rak a žmoulal si žlutou kravatu. Poslanci si vzali čas na rozmyšlenou. Eliana seděla celou dobu bez hnutí, bledá, tvrdá, ledová. Nakonec se shromáždění rozhodlo, že se o důvěře hlasovat nebude. Zatím.

Všichni jsme se vyhrnuli ze zasedačky a v jediném šedo-modro-bílo-červeno-hnědém proudu zamířili do Dolní sněmovny. Stál jsem v klikaté frontě u baru, když se v podzemí objevila i Eliana. „Co si dáš?“ zahalekal jsem. Něco odpověděla, bouchla o desku stolku složkou lejster a svezla se na židli. Špatně jsem jí rozuměl. Molotova? Skutečně řekla, že by si dala „Molotova“?

Přišla na mě řada a já se zeptal barmana, jestli by neuměl namíchat molotova – zná ten

nápoj? Zápalnou láhev samozřejmě nemyslím. Znalecky přisvědčil – Molotovův koktejl pro slečnu Dimitrovovou, že? Do vysoké sklenice chlístnul štamprle brandy a rybízového bolsu, dolil to zředěným rybízovým džusem a přidal pár kostek ledu. Nakonec ozdobil sklenici snítkou červeného rybízu a celý nápoj posypal z pepřenky. „Šťelný prach,“ zazubil se. Já jsem si dal colu – s tou se člověk nesplete. Ale molotova jsem si aspoň lízl, když jsem ho nesl Elianě. Byl štiplavý, nakyslý, horký. Zatočila se mi hlava. Od baru mě sledoval poslanec Kurz, z široké šampusky usrkával akvamarínové curaçao a tvářil se jako vrah Mrázek. Trochu se mi třásly ruce, když jsem položil podnos před Elianu. Kývla a zapálila si cigaretu. V popelníčku se válely už dva začouzené filtry poznamenané purpurovou rtěnkou. I ona vypadala vyhořele.

„Asi dělám politiku moc dlouho. Nechám toho.“

„Když toho necháš ty, kdo zůstane? Oni?“

„Zůstaneš ty, ne?“

„Já to nevytrhnu.“

Vyfoukla kouř nosem, jako by v ní zadoutnal hněv. „Co kdybychom se bavili o něčem jiném?“

„Počkej, jsem strašně zvědavá na ty letáčky s kocourem.“

Zalovila ve složce na stole, vytáhla obyčejný bílý papír formátu A4 a podala mi ho.

Byla to xerokopie. A opravdu na ní byl kocourek, milý a usměvavý, načrtnutý snad

šikovným dítětem. Nebylo pochyb, kterého poslance má znázorňovat. Od pusy mu šla bublina *Myslíme jinak!* Vzpomněl jsem si, že to bylo jejich poslední volební heslo – neúspěšné. Zpod ocasu ale kočce vycházela ještě jedna bublinka: *Prdel!* To už byl dodatek neznámého vtipálka.

Zasmál jsem se tomu. „Studentskej žertík. Nechápu, že to Konzervy berou vážně.“

„Vážně to bere hlavně Mour. Jezdil tenkrát v tom svém bouráku po městě a všude ty plakátky strhával. Chce toho žertěře mermomocí zažalovat za nepřípustně vedenou kampaň. Heslo *Myslíme jinak* byl jeho nápad, a tak není divu, že to vztahuje na sebe.“

Zamyšleně se podívala do prázdné sklenice. „Mám se podle nich zabývat těmahle pitomostma. Odmítám to, a tak mě chtějí odvolat. Co mám dělat, lásko?“

Pokrčil jsem rameny. „S tím ti pomoci nedokážu,“ řekl jsem s upřímnou lítostí. „Ale můžu ti přinést ještě jeden koktejl.“

Usmála se a přikývla. Tentokrát jsem si dal molotova s ní. Řekla mi „lásko“, to stálo za oslavu.

KRIZE

Varan: „Vyvarujme se nestandardních řešení.
Už to tu všechno bylo, a jak to skončilo?
V plamenech.“

Molotovův koktejl Elianu rozpovídal. Po chvilkové ochablosti nebylo ani památky. Seděla na sedadle šikmo za řidičem, měla nohu přes nohu a záda jako pravítko. Na kolenou držela kabelku. Poslouchal jsem, co říká. I taxikář špicoval uši.

„Máma umřela, když mi bylo dvacet. Do pádu bolševika mnoho nezbývalo, těšila se na to, nepochybovala, že to nakonec přijde. Jenže dostala zápal plic. A umřela na něj. Jednou bych mohla skončit podobně – jestli se toho dožiju.“ Zasmála se suchým krátkým smíchem, jako když zakašle. „Narodila se ve čtyřicátým do rodiny Sedmihradských, to byla honorace, ale mamonu si neužila. Nejdřív přišla válka, potom soudy – dědu označili za kolaboranta – a pak nám komunisti znárodnili továrnu a v měnové reformě všechno ukradli.

Máma byla přesvědčená monarchistka, i poté, co si vzala tátu, kovanýho levičáka. “Zavrtěla hlavou. „Neměla sourozence. Babička s dědou emigraci odmítli a ona byla v osmačtyřicátým ještě dítě. A dvacet let nato, když zase šlo utýct, čekala mě. Po devětaosmdesátým měla zbohatnout. Copak o to, aspoň ty baráky nám vrátili, jenže mně a tátovi, jí ne. Byla už mrtvá. Měli jsme zpátky majetek, a nevěděli, co s ním. Ona by věděla. Oba jsme chtěli pracovat. Táta vzali na ministerstvo průmyslu, já to zkusila na zdravotnictví.“

„Jako tisková mluvčí. A vyrazili tě.“

„Nedopadlo to nejlíp. Tak jsem zkusila obchod. Prodali jsme s tátou jeden barák v centru, něco jsem investovala do pozemků na předměstí, pak se začaly vykupovat kvůli stavbě bytů, takže jsem se jich výhodně zbavila. Táta je už v penzi. Žije v lázních na severu. Furt s něčím marodí. Vydřžuje si sluhu. Ošetřovatelku by nesnesl.“

„Jak ses dostala ke Konzervám?“ otázal jsem se, než se stihla nadechnout a povídat dál.

„Smí se tady kouřit, ne?“ naklonila se k řidiči.

Muž klepl prstem do samolepky s nápisem *Zde nekouříme*.

Elianou to nepohnulo. „Dám si jen jednu a vám zdvojm taxu, platí?“

Chlap se na ni otočil, sjel jí pohledem nohy a zas obrátil oči na silnici. „Beru, paninko.“ Otevřel okno.

„Každej požitek něco stojí.“ Zapálila si. „Táta je z Bulharska. Důlní inženýr. Studoval tady, potom se oženil a profesi se nikdy nevěnoval. Měl radši úředničinu. K mámě se moc

nehodil, leda tím, že byl krasavec. Ona pracovala v národní knihovně, pořád si četla. Nevím, jak si mohli rozumět, ale rozuměli si. Táta chtěl kluka, a když jsem se narodila já, vypadlo to na rozvod. A pak si našel lepší flek a kupoval mi drahý hračky, vozili mu je známí z ciziny. Pořídil si auto, jetýho renaulta, máma taky řídila. Měla takovej dětinskěj sen: že si jednou koupí sportovní mercedes. Dneska by si ho mohla dovolit – kdyby byla naživu.“

Podívala se na mě. „Chápeš už, proč jsem u Konzerv?“

Přikývl jsem. „A začínám tušit, proč tě tam nemají rádi.“

„A proč já nemám ráda je? Protože jsou to rudoši přebarvení namodro.“ A tiše dodala: „A já jsem jiná. I stejná.“

Rád bych se byl zeptal, co tím myslí, ale auto zastavilo před starým domem v západní čtvrti. Eliana zaplatila nehorázně jízdné. Řidič vyskočil a otevřel jí dveře. Její „děkuji vám“ znělo, jako by to řekla baronka, a chlap se odpoklonkoval, div že jí nepolíbil ruku.

„Tak já radši půjdu,“ řekl jsem s přehnanou veselostí. „Uvidíme se v práci.“

Vzala mě za loket. „Myslela jsem, že se chceš kouknout ke mně. Dát si třeba kafe.“ Šel jsem za ní jako beránek s kofeinovým abstrákem.

Byt byl v třetím patře. Neměl předsíň, z domovní chodby se vstupovalo rovnou do obýváku.

„Teda...“ Stál jsem na prahu a zíral na beraní kožešiny na parketách před krbem, na sametovou pohovku u jedné stěny a stůl z ořechového dřeva u druhé. Po mé levé i pravé

ruce se zvedaly ke stropu uzavíratelné botníky. Z obývacího se chodilo do kuchyně, mezi místnostmi nebyly dveře. Postel jsem neviděl, takže z kuchyně se muselo jít ještě do ložnice. Tam snad dveře má, napadlo mě. A na záchodě doufám taky.

Chtělo se mi na záchod.

„Chtěl bych si opláchnout ruce,“ oznámil jsem Elianě a zvedl dlaně na důkaz, že je mám z taxíku špinavé.

„Za kuchyní doleva,“ ukázala, „koupelna doprava. Počkáš chvíli, než se převlíknou? Jsem v tom celý den. Klidně si sundej sako.“

Z chodbičky za kuchyní se opravdu vstupovalo do ložnice. Neušlo mi, že dveře tu nejsou a celá jedna stěna je plná knih. U záchodu a koupelny dveře díkybohu nechyběly.

Když jsem se vracel, šlehnul jsem okem do ložnice. U manželské postele svítila lampička s rákosovým kloboučkem. Před šatníkem si Eliana svlékala halenku. Než jsem odvrátil zrak, zahlédl jsem ramínka bílé podprsenky.

Vrátil jsem se do obývacího a postavil se pod obraz na stěně. Olejovými barvami na něm byla vymalovaná asi pětadvacetiletá dívka neuvěřitelně podobná Elianě. Její sestra. Dvojiče. Byla útlejší a nejspíš i trochu vyšší, a hlavně měla jasně zrzavé vlasy. Oči měla jako popel. Hodily se k ní líp než k Elianě. Oblečená byla do dlouhých tmavozelených šatů s hlubokým výstřihem. Na krku měla tenký řetízek a na něm nakrátko zavěšený kulatý medailon.

„Poznals mámu?“ zeptala se Eliana s hlavou vystrčenou za zárubeň chybějících dveří. Kromě černých vlasů, oválné tváře a štíhlých prstů jí bylo vidět i nahé rameno a jedna noha – od stehna dolů. „Jdu se osprchovat,“ řekla a zmizela. „Zatím si něco nalej,“ zavolala na mě, než za ní zaklaply dveře koupelny.

Už zase ta voda. Proč se pořád mejou? Poohlédli jsem se po baru. Našel jsem ho v jedné ze starožitných skříněk. Brandy, rybízový Bols a dvě zavařovací sklenice s domácí rybízovkou. Vzadu stála ještě bílá vodka, jantarová whisky a zelený absint. Tiše jsem hvízdal: holka je teda zásobená.

Měl jsem žízeň. Zavřel jsem bar a šel se podívat do chladničky v rohu kuchyně. Ve dvířkách stály plechovky s pivem. Každé z jiného pivovaru. Napadlo mě, že Eliana nikdy nevypije víc než jedno, a tak jí to nevadí. Zkoušel jsem si představit, co by se mnou udělalo pět třetin odlišných značek; v případě, že bych na kuráž potřeboval otevřít všechny.

Vybral jsem si zelenou pikslu, se syknutím závěru ji otevřel a zhluboka se napil. Vrátil jsem se do obýváku a rozhlédl se. Televizor tu nebyl. Na komodě stál radiopřijímač. Přešel jsem k němu a otočil knoflíkem. Přístroj měl zastaralý design, ale široký vlnový příjem.

Naladil jsem střední vlny a hledal Svobodnou Evropu. Ale nenašel jsem ji, ani když červený vykičník přešel zleva doprava a ztratil se za bakelitovou přepážkou. Projel jsem stupnici zpátky, ale ani teď se Svobodka neozvala. Jenom pískání a chrčení. První semínko nejistoty.

Zmačkal jsem prázdnou plechovku a došel si pro druhou. Teď už tam stály jen samé dvanáctky; vybral jsem si stříbrnou a zašilhal po zlaté. Kterou?

V tu chvíli do kuchyně vešla Eliana a načapala mě před otevřenou chladničkou. Když uviděla moje ruce s plechovkami, zvedla obočí a řekla „jako doma“. Protáhla se kolem mě do obývacího, jen v bílé pánské košili – po kom asi –, pod kterou prosvítaly černé kalhotky. Pak už byla nahá, až na černou sametovou stužku kolem krku. Namísto těch věčných šátků. Proč je vlastně nosí?

Napil jsem se. Co teď? Nemám se taky...

„...osprchovat?“ zeptal jsem se jako idiot. Raději jsem zůstal schovaný ve stínu kuchyně.

Z obývacího se ozval smích. „Jak chceš, já na tom netrvám. Pokud ty netrváš na tom kafi, co jsem navrhla. Mám chuť na molotova.“ Ozval se klíček dvířek baru. Lil jsem do sebe pivo a prosil Někoho o klid a chladnou hlavu.

„Ty tady nechytíš Svobodnou Evropu?“ zeptal jsem se jakoby nic, když jsem vešel do obývacího. Hlas jsem měl pevný, bylo to dobré.

Seděla na kudrnatém rounu před krbem, zády opřená o klubovku. Brčkem usrkávala rudý koktejl. Rádio tiše chrčelo.

Tázavě ke mně zvedla oči. „Ty chceš poslouchat hudbu? Pustím ti něco... uklidňujícího. Mám tady nový Schubertovy klavírní sonáty. Třeba e moll, ta je krásně smutná.“

Vybrala cédéčko a já po prvních tónech věděl, že je to špatná volba. Funébrmarš.

Sakra. Dopil jsem stříbrnou plechovku a došel pro zlatou.

„Ty se chceš opít?“ zeptala se Eliana, když jsem se vrátil. „Není na to pozdě?“ Ale na odpověď nečekala. Vysála slámkou zbytek koktejlu a postavila se proti mně. Košili teď neměla zapnutou. Látka se rozevřela, zavřela a rozevřela, jak černovláska přenesla váhu z pravé nohy na levou. Špičaté bradavky se mým očím ukázaly a schovaly postupně, nejdřív jedna, pak druhá, pak žádná. Vodorovná sametka nad nimi mi zakazovala třeba se jen pohnout.

Eliana udělala krok, zarazila se a trochu nejistě se opřela o krbovou římsu. Ale vůbec se opírat nemusela. Nohama stála pevně na hladké parketové podlaze.

„Svobodnou Evropu?“ rozpomněla se na můj dotaz. „V poslední době se ztrácí signál.“ Otočila se k hrací skříni. „To jsem asi vybrala blbě, vidí?“ zavrtěla hlavou. „Dám tam radši jazz. Něco do hluboký noci.“

Podíval jsem se z okna. Stál v něm odsouzenec, v ruce poslední pivo.

Vyměnila disk a zaposlouchala se. Ukázala mi krabičku. *Jazz pro zamilované*. Muzika tekla jako povidla. Klepaly se mi nohy.

„To je zvláštní,“ poznamenal jsem. „Já taky nemůžu chytit signál.“

„Jde jenom o správný naladění,“ zašeptala, svezla se na pohovku a vůbec nedbala, že se jí na prsou rozevřela košile. Zapálila si a vyfoukla kouř kolmo vzhůru. Levou nohu nechala na zemi, pravou zvedla na gauč a skrčila ji. Ten kontrast černé, bílé a tělové byl

úchvatný. „Jaká frekvence...“ pohnula pánví nahoru a dolů, aby se lépe uvelebila, „ti nejlíp vyhovuje?“

„Evropná svobodka,“ zachraptěl jsem. Měl jsem sucho v krku. Obrátil jsem do sebe pivo. Bublínky se vyhrnuly z plechu a skutálely se po košili a kravatě na kalhoty. Eliana si dala ruku před pusou.

Tak to je konec. Tuhle situaci znám. Už jsem v ní byl a neznám horší. A teď je to ještě horší. Ten horký, přísně zařízený byt, ta roztřesená chvíle, ty oči barvy popela, zdánlivě vyhaslého, co po rozdmýchání zapaluje domy, města, kontinenty.

Přišel jsem na to, jak se zachránit. Aspoň protentokrát. Naštvat ji – to je pořád lepší než ji zklamat.

Přistoupil jsem k ní. Zvedl jsem ruku k černé sametce a přešel po milimetrových vlákních bříškem ukazováku.

„Jizva po operaci?“ zeptal jsem se. „Moc kouřš.“

Típla cigaretu a dlaní si zakryla krk. „Jizva,“ hlesla. „Ale ne po operaci.“

Ovinul jsem jí ruce kolem šíje a nahmatal krční obratle. V hebkém záhybu látky jsem našel patentní háček a zatáhl za něj. Se stužkou v dlani jsem ukročil stranou.

V jamce mezi útlými klíčními kostmi hořelo Elianě mateřské znamínko.

„Nelíbím se ti?“ řekla tiše a sama si odpověděla: „Nelíbím se ti.“ Pokývala hlavou. Bylo jí to jasné.

Ohlédl jsem se po portrétu dámy na stěně. Ukázal jsem na vymalovaný zlatý medailon. „Ona ho má taky?“

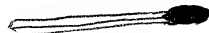
Přimhouřila oči. Uhnula jimi. Ušklíbala se. „Vlastně ano. Má. Měla.“ Popel jí v očích docela vyhasnul.

„Tak já abych šel,“ řekl jsem a oblékl si sako. V duchu jsem se smál: mám vyhráno. Znova se mi rozproudila krev.

Doprovodila mě ke dveřím. „Ozvu se ti. Nevolej mi. Ahoj.“

Chtěl jsem ji políbit na tvář, ale už za mnou zavřela a já se ocitl v chodbě ponořené do tmy. Udiveně i poděšeně jsem zjistil, že mi někdo sáhnul mezi nohy a sevřel mě železnou pěstí. Nalehl jsem na dveře, přitiskl se k tvrdému dřevu a třel se o ně. Kdyby teď otevřela...

Dveře byly pevné, chráněné bezpečnostní výztuhou. Chtěl jsem zazvonit, udělal jsem to, opravdu jsem zmáčkl to neviditelné tlačítko. Ale namísto zvonění se v chodbě rozsvítilo. Cvak! mlaskl časový spínač, jako by se smál. Sirně žlutá svítlna mi svou kulatostí připomněla plynojem – a s ním moji útulnou nevábnu čtvrt, kam se z téhle západní nevládnosti co nejrychleji vrátím.

Do příštího zasedání zbýval měsíc a já jsem Elianu nějaký čas neviděl. Dvakrát jsem se sešel s Kalinou, ale byl mrzutý, protože už se dlouho neobjevila v žádných novinách jeho

fotka. Stabilní milostný poměr s úřednicí z rady pro připojení k EU nebyl pro veřejnost přitažlivý. Hvězdou prvních stránek i obrazovky byl teď křesťanský poslanec Celník, který při parlamentním hlasování o možné legalizaci vztahu partnerů stejného pohlaví prohlásil na kameru, že „teplouši jsou prasata, to přece každý ví“. Sněmovna byla v šoku, dokonce i někteří Hnědí zavrtěli hlavou. Jediný Kalina vypadal, jako by tu mediální pozornost Celníkovi záviděl. Národ totiž Celníkovi tleskal, pololegální časopis *Čistá krev* ho vyhlásil osobností roku a notoricky známá kapela Káně o něm složila písničku, která se okamžitě stala hitem na vesnických zábavách: *Unser Zöllner – unser Führer!*

Studoval jsem prezidentovy připomínky k novým zákonům. Rozumělo se samo sebou, že až se bude schvalovat, připomínky neprojdou. Byla to taková tradice: když prezident řekl hot, my odpověděli čehý. Občas mi to přišlo líto, často jsem s ním souhlasil. Jenže říct to nahlas jsem nemohl – kandidoval jsem na stínového. (A Kalina mi u vodky potvrdil, že si pořád vedu slušně.) Jako takový jsem měl za úkol vyštourat v každé prezidentově připomínce aspoň tři vážná pochybení, neslučující se s řádem parlamentní demokracie. Moje poznámky pak na schůzi předloží Kalina jako výsledek své práce.

Z pročitání nových zákonů a pozměňovacích návrhů mě bolely oči. Do kanceláře jsem jezdil jednou týdně, jinak jsem seděl doma. Večer jsem chodil na pravidelnou procházku kolem pivovaru nebo ke slepému ramenu řeky. Když jsem nebyl líný, vyšlápl jsem si až k plynojemu. Na větší sportování jsem neměl ani pomyslení. Po třech měsících v parla-

mentu jsem si připadal o třicet let starší. Snadno jsem se zadýchal, píchalo mě pod hrudní kostí a hlavu jako by mi vždy, když jsem jenom pomyslel na sněmovnu, nafoukl svítíplyn.

Elianě vyšel v novinách článek o lobbingu. *Státem posvěcená korupce* – tak se jmenoval. O parlamentu tam napsala: „Dobrý sluha – špatný pán.“ Dva dny nato jí v týchž novinách odpověděl Varanův poradce Jágr: „Dimitrovová kádruje lidi“, „staví se do role novodobého šlechtice“, „sama bohatá jako prezident, chová se podobně: jako komunista v kožichu“. Zavolał jsem jí, aby si to od toho přesvědčeného plebejce nedala líbit, ale nezvedala telefon. Sama se mi neozvala. Nemohl jsem na ni nemyslet. Vlastně jsem na ni myslel pořád. Špatně jsem spal. Do rána jsem se díval na televizi. Každý nový týden mě zastihl nad novým románem. U knihkupce jsem si vybíral ty nejdelší. Budil jsem se v poledne, kdy mi světlo lampičky nad postelí propalovalo do hlavy díru. Zavřenýma očima jsem se díval na jediný obraz: na Elianu. Telefon mlčel. A pak najednou zazvonil.

Bylo to hned poté, co televize odvysílala reportáž o strategii energetické politiky. Novináři se dozvěděli, že vláda zamítla plán na vybudování slunečních kolektorů na střeších panelových bloků příměstských sídlišť. Projekt přitom politickou podporu zoufale potřeboval; investice do těchto elektrárniček by se vracela dlouho, ale v konečném součtu by se ušetřily miliardy. Jenže ministr průmyslu Gregor pronesl: „Pod zemí máme uhlí a uranovou rudu; dokud tam od obojího bude aspoň kilo, bude se elektřina dělat z toho kila.

Máme své osvědčené metody, s alternativou ať si experimentují v Holandsku.“ A teď, když se to provalilo, svá slova bohorovně zopakoval do kamery.

Byl jsem v šoku. Znamenalo to, že Gregor chce nově otevřít odepsané uranové doly na severu země. Říkalo se mu „atomový dědek“, nikdo ho nebral vážně. A dědek najednou vycenil protězu.

Otřásl jsem se. V tu chvíli mi nešlo na rozum, co dělám ve stejné politické straně jako tehle Mao těžkého průmyslu.

Telefon zadrnčel po konci reportáže a já nadskočil leknutím. Byl jsem si jistý, že nějaký novinář vyčmucharal mé soukromé číslo a chce znát můj názor. Zvedl jsem sluchátko a řekl: „Slunce ano, atom ne a uhlí leda živočišný.“

Chvíli bylo ticho. „Takže jsi to viděl,“ ozval se tiše ženský hlas.

Eliana! „To je skvělý, že... Už jsem se nemohl... Bylo to bez tebe... hm... Co říkáš tý reportáži?“

„Neříkám jí nic, chybějí mi slova. Potřebuju utěšit. Přijed.“

Jel jsem. Eliana mi přišla otevřít. Měla nahý krk, nevzala si šátek ani sametovou stužku. Na sobě měla černé přiléhavé triko s dlouhým rukávem. Sundal jsem si zkusmo jednu polobotku v očekávání, že mi zouvání Eliana rozmluví. Ale nerozmluvila, a tak jsem si sundal i druhou. Blahopřál jsem si k nápadu navléct si nové ponožky. Pak jsem si všiml, že na černé látce zůstaly přilepené kousky špatně stržené cedulky. Dal jsem si nohu přes

nohu, ale nevypadalo to dobře. Eliana se s údivem zahleděla na mé bílé kropenaté nártý. Rychle jsem si ponožky svlékl a strčil je do polobotek.

„Vedro, co?“ poznamenal jsem.

„Ani bych neřekla,“ pokrčila rameny. „Chtěla jsem zapálit v krbu, ale když je ti horko...“ Vypadala zklamaně. Nebyla bosa. Pod tmavozelenou sukní měla punčochy tělové barvy. Nejradši bych se byl vrátil za dveře a zopakoval příchod bez trapností. Jenže už to nešlo.

Těšil jsem se, že mi nabídne skleničku. Nabídla mi místo na pohovce a řekla: „Dneska nebudu pít. Chci mít jasnou hlavu. Ale jestli to moc potřebuješ, klidně si dej.“

Samozřejmě že jsem to nepotřeboval. Ze džbánu jsem si do poháru nalil vodu a posadil se. Pohovka tentokrát stála asi dva a půl metru před krbem, kde čekala připravená hranička polínek a třísek. Na dlaždicích ležela krabička sirek. Jedna zápalka zůstala odložená na krbové římse. Zábly mě nohy.

„Hele, já to zapálím, jo?“ navrhl jsem.

„Kdepak,“ vyhrkla nějak poplašeně. „Já to mít nemusím. Vůbec ne.“

Odkašlal jsem si. Napil jsem se. Zakuckal jsem se. Odkašlal jsem si. Usmála se, ale hned stáhla koutky úst dolů a uhnula očima. Dával jsem si pozor, abych si nezačal třít jedno chodidlo o druhé. Lokl jsem si. Voda byla studená. Za okny se dalo do deště.

„Chtěla jsi se mnou o něčem mluvit.“

Opřela se a přitiskla si sklenici k červené jizvě na krku.

„Díval ses na toho Gregora do konce?“

„Jo. Proč?“

„Viděls, jak ho novináři odchytili, když nastupoval do auta?“

„Viděl.“

„A kdo k tomu autu šel s Gregorem?“

„Myslím, že Kalina. A ještě někdo, už nevím.“

„Kalina a Šoufl.“

„Jo.“ Ohrnul jsem nos. Nebyl jsem mezi Sociálkami sám, kdo bolševika Šoufla nesnášel a tiše skřípal zuby, když si z něj Becher udělal hlavního našeptavače.

„A všiml sis, jak se Šoufl zatvářil, když se k nim hnali lidi od televize?“

„Díval jsem se na Kalinu. Ale ten se usmíval, jako vždycky.“

„Tak to ses měl dívat na Šoufla. Děsně se vyděsil a zpanikařil. Normálně před tou kamerou utek.“

„Fakt? Počkej – vpředu stál Gregor, kolem něj se rojili novináři a vzadu se culil Kalina. No jo – Šoufl už tam nebyl.“

„A teď si představ, že jsme dneska měli schůzi politbyra. Mluvil hlavně hádejtko: Cajtman. Zas to do mě hustil. A vytasil se s ‚konkrétními výsledky vyšetřování‘, takhle to podal nejvyššímu. Mluvil taky o Šouflově, že v tom měl určitě prsty. A že kdyby

Sociálky potřebovaly podržet Gregora proti veřejnému mínění, mohlo by se to vybuchovat.“

„Ty myslíš, že *Mítinky* složil Šoufl?“

Kývla hlavou. „Prej někde existuje pokračování. Říkám si, že by se zrovna teď mohlo hodit. Proti Gregorovi se zvedne nenávisť, ale Konzervy přijdou se soustem pro bulvár: skandální básničkou, která by Šouflovi – anebo někomu jinému – přišla zatraceně drahá, zatímco podprahový konzervativecký rejdy zůstanou bez povšimnutí. Estébáckej fígl, nic jinýho.“

„Ruka ruku myje. Modrá červenou...“

„A červená modrou. Teda mně je z toho blbě. Ale ne abys to roznes po Sociálkách, jasný? Přísahěj.“

„Přísahám na... Na co se u vás přísahá?“

„Na smrt milovanýho vůdce.“

„To mám přísahat na Varana? To nemůžu.“

„Jsi Sociálka, tak přísahěj na Šedivku.“

„Přísahám na smrt našeho milovanýho vůdce Šedivky, že to nikdy neprozradím.“

Pohládila mě po tváři. „Doufám, že ho máš fakt rád a nenecháš tu kysu jen tak zdechnout. Já neberu přísahy na lehkou váhu, chlapečku.“

Uhnul jsem očima. „Teď bych si dal toho panáka.“

Došel jsem k baru a nalil si brandy.

Eliana seděla stejně nezpůsobně jako posledně: jednu nohu měla na pohovce a opírala se bradou o koleno, druhou nechala na zemi. Napadlo mě, že je to nějaký rafinovaný trik. Tvářila se, že dumá o něčem hlubokém, ale bylo jí při tom vidět pod sukni. To, co jsem před chvílí považoval za punčochy, byly punčocháče.

Klepl jsem sklenkou o stůl a padl před Elianou na kolena. Prudce jsem se k ní sklonil a políbil ji přímo do červené krční jamky.

Rozesmála se: „Ty jsi ten nejvhodnější exemplář.“

To mě zarazilo. Odtáhl jsem se. „Exemplář? Nejvhodnější?“

Narovnala se, protáhla si záda, ale zůstala sedět. Připadalo mi, že schválně vystrkuje prsa. Neúhybně jsem se jí díval do očí. V popelu tam žhnuly oranžové uhlíky.

Opřel jsem se jí čelem o čelo, viděl jsem to v jednom filmu. Trochu to ducló.

„Berany, berany,“ zasmála se znova, tentokrát drsně. Ihned jsem se zvedl, ale vzala mě za ruce a stáhla zpátky.

„Počkej. Uklidni se.“

„Jsem klidný,“ řekl jsem cizím, vysokým hlasem. Nemohl jsem popadnout dech.

„Co bys teď udělal, kdybys mohl cokoliv?“ zeptala se.

„Dal bych ti pusu.“

„Kam?“